

Zápor, Zivatar

és az Erdő Karácsonya

Emlékeztek Záporra és Zivatarra?

Néhány éve megmentették a Karácsonyt azzal, hogy a Kék Varázsló segítségével visszafestették a csillagokat, hogy a Télapó rénszarvasai lássák az utat. Tavaly pedig elhatározták, hogy ők is Télapó szánját akarják húzni. El is mentek az Északi sarkra, hogy próbára tegyék magukat és nagyon jól teljesítettek. Télapó meg is engedte nekik, hogy néha ők is az égen húzhassák a szánját.

Emlékeztek még rá, hogy nézett ki Zápor és Zivatar?

Zápor (mén) pej színű volt, homlokán hóka húzódott (egy fehér csík, fentről lefelé keskenyedve). Szőre gesztenye barna volt, lábain pedig mintha zoknit hordana: mind a négy lábán keselyen született.

Zivatar (kanca) sárga színű volt, fején egy hófehér folttal, csillaggal. Hátsó lábain zoknit hordott, de nem olyan hosszú, mint Zápor, az övé csak bokájáig tartott.

A leírás alapján rajzoljátok ide Záport és Zivatart! ↓

Karácsony előtt egy nappal Zápor és zivatar az erdőben sétálgattak.

- Karácsonykor lesz hó? – kérdezte Zivatar

- Remélem – válaszolt Zápor – Én azt kértem a Télapótól ajándékba!

- Gondolod, hogy hozzánk is eljön? – kérdezte Zivatar

- Biztos eszébe jut, hogy pár éve mi mentettük meg a Karácsonyt... -
mondta büszkén Zápor

- Na meg a tavalyi találkozásunk! – szólt közbe Zivatar – Emlékszel?
Milyen jó móka volt!

- Igen – mondta Zápor – De most már nem a csillagok közé vágyom,
hogy a szánt húzzam, inkább itt a földön szeretném élvezni a havazást!

- Én is havat fogok kérni – mondta Zivatar – és akkor kétszer annyi hó
lesz! Egész nap hempereghetünk a hóban és játszhatunk a szálló
hópihékkal!

- Az bizony jó móka lenne! – mondta Zápor – Engem nagyon lehangol,
hogy minden növény alszik télen. Minden olyan szürke itt az erdőben,
olyan színtelen...

- Menjünk a fenyvesbe! – kiáltott hirtelen Zivatar – Ott minden zöld!

- Igazad van! – mondta Zápor – futás!

Azzal a lovacsák futásnak eredtek. Szaladtak árkon-bokron át, még a
kis patakon is átugrottak. Egyszer Zápor volt elől, majd Zivatar. Néha
versenyeztek, néha pedig csak vágtaztak egymás mellett.

A futásuk egyre lassult, végül csak sétáltak. Az erdőnek hűlt helyét látták.
A fenyves nem volt sehol. A fákat kivágták, csak a csonkok lógtak ki a
földből. A két lovacska szótlanul, csodálkozva lépkedett a tuskók között.
A kivágott fenyőfák nem voltak sehol.

Egyszer csak zokogásra lettek figyelmesek. Valaki sírt, szipogott.
Követték a hangot. Egy szikla tövénél egy fenyőfa girbén-gurbán nőtt ki.
Olyan volt a törzse, mint egy S betű, az ágai pedig össze-vissza kanyarogtak
és nagyon gyér volt a tűlevele. Csak nagyon jóindulattal lehetett rá azt
mondani, hogy fenyőfa. Inkább olyan volt, mint egy tűlevelű bokor.

- Te sírsz? – kérdezte Zivatar a tűlevelűtől

- Talán van itt még más? – kérdezett vissza morcosan a fa

- Miért sírsz? –kérdezte Zápor

- Mert én olyan szerencsétlen vagyok! – zokogott tovább a fa

- De hát itt mi történt? – kérdezte Zápor

- Itt a Karácsony – mondta a fa és abbahagyta a sírást – Hát ti nem tudjátok?

- Holnap lesz! – mondta Zivatar – Már nagyon várjuk!

- Hova tűntek a fák? – kérdezte Zápor

- Mondom, hogy itt a Karácsony – ismételte a fa – Hát nem tudjátok, hogy ilyenkor az emberek kivágják a fenyőfákat és az otthonukba viszik és feldíszítik?

- Tényleg? – kérdezte Zivatar

- Én már hallottam róla – monda Zápor – Ez tényleg szomorú!

- Igen – mondta a fa – Nagyon szomorú, hogy én nem kellettem nekik... engem egyszerűen itt hagytak... nem vagyok jó semmire...

- Micsoda?! – kérdezte Zápor csodálkozva – Te azért szomorkodsz, mert itt hagytak?

- Hát persze! – mondta a fa

- De hát a többiek meghaltak... - mondta Zápor

- Nem értesz semmit! – mondta a fa – A fenyőfa egyik legfontosabb küldetése, hogy örömet szerezzen az embereknek. Karácsonykor bevisznek bennünket az otthonukba, feldíszítenek, körénk gyűlnek. A fenyőfák onnantól már karácsonyfák lesznek. Ez a legszebb dolog egy fenyőfával, ami csak történhet. Rengeteg szeretetet kapunk és mi is boldogságot viszünk az emberek szívébe!

- Ez így tényleg jól hangzik, de mégis csak meghaltok... - ismételte Zápor a korábbi kijelentését

- Minden fenyő arra vágyik, hogy ne az asztalos műhelyben végezze valamilyen bútorként, hanem karácsonyfa legyen! – jelentette ki a fa – Sajnos én még arra sem voltam jó nekik, hogy karácsonyi koszorúnak feldaraboljanak... Kinevettek...

- Sajnálom! – mondta Zivatar – Segíthetünk valamiben?

- Nem tudtok! – mondta a fa – Én már magányosan fogok sínylődni az elkövetkező éveimben. Menjetek és legalább ti legyetek boldogok karácsonykor!

A lovacsák lehajtott fejjel visszaindultak az erdőbe. Sétáltak, nem siettek. Épp a patakon akartak átkelni, amikor Zápor megtorpant és felkiáltott:

- Van egy ötletem! – mondta Zápor

- Segíthetünk a fának? – kérdezte Zivatar

- Igen! – mondta lelkesen Zápor – Nem kérek havat karácsonyra, hanem megkérem Télapót, hogy változtassa csodaszép fenyőfává azt a kis... izét... szóval tegye széppé a fenyőfát!

- Ez nagyon jó ötlet! – ujjongott Zivatar – De hogy fogjuk eljuttatni a kívánságunkat Télapónak?

- Ho-ho-ho-ho! – hallatszott hirtelen az ég felől a már jó ismert hangon Télapó üdvözlő szavai. Télapó szánja könnyedén siklott az égen majd leszállt a lovacsák mellé. Télapó kipattant a szánból és a lovacsákhoz lépett – Elég csak gondolnotok rá és teljesítem a kéréseteket! Nagyon szép dolog másokon segíteni! Ha most visszatértek hozzám, rá sem fogtok ismerni arra a kis „izére” ahogy az előbb mondtad!

- Köszönjük Télapó! – mondta lelkesen Zivatar

- De most mennem kell – mondta a Télapó miközben megsimogatta Záport és Zivatart – Kevés az időm és még sok a teendőm!

- Köszönjük Télapó! – mondta Zápor is

- Jók legyetek! – mondta a Télapó, miközben beszállt a szánjába. A szán felszállt, de Télapó még visszanézett a lovacsákra – Igen! Holnap havazni fog! Ezt a kívánságotokat is teljesítem majd! Ho-ho-ho-ho!

Zápor és Zivatar összenéztek majd egyszerre indultak vágóban vissza a fához. Miközben szaladtak még láttak Télapó szánját egyre távolodni.

Amikor odaértek nem akartak hinni a szemüknek. A szikla tövében a csenevész girbe-gurba fa helyett egy gyönyörű fenyőfa állt büszkén, vidáman.

Színezd ki a fenyőfát és rajzold mellé a két csodálkozó lovacskát!

- Ez aztán a szép karácsonyfa! – jelentette ki Zápor

- Majd akkor lesz karácsonyfa, ha feldíszítjuk! – mondta erre Zivatar – Gyere! Van egy ötletem! – azzal újra futásnak eredt befelé az erdőbe. Zápor követte őt.

Egészen sötétedésig az erdőt járták, titkos küldetésben voltak. Nagy meglepetésre készültek.

Másnap délután a megszépült fenyőfa köré kezdtek gyűlni az állatok. Sorban érkeztek a mókusok, mosómedvék, nyuszik, őzikék, madarak és még sok-sok erdei madár. Amikor Zápor és Zivatar is megérkezett végre fény derült mindenre.

- Csodaszép lettél! – mondta Zivatar a fának – Ez Télapó ajándéka

- Nem inkább a tietek? – kérdezte a fa

- Mi kértük, de tőle kaptad! – mondta Zivatar – Hogy érzed magad?

- Remekül! – mondta a fa – És milyen jó, hogy nem vagyok egyedül, hogy itt van a sok erdei állat!

- Lesz ennél még jobb is! – mondta Zivatar!

- Nem is tudom, hogy hogy háláljam meg! – mondta a fa

- Mi tudjuk! – mondta Zivatar! – Úgy gondoltuk, hogy Te leszel a mi karácsonyfánk ebben az évben! Nem vágunk ki téged, csak feldíszítünk és veled ünnepeljük a Karácsonyt! Mit szólsz hozzá?

- Hát ez csodálatos lenne! – mondta a fenyőfa ujjongva.

Végszóra érkeztek meg a szarkák. Köztudottan a szarkák szeretik a fényes dolgokat ellopni az emberektől. Most is ezt tették. Egy egész raj szarka érkezett. Mindegyik szájában csillogott valami. Rengeteg karácsonyfa-dísz loptak el az emberektől és hozták el az erdőbe.

De érkeztek más díszek is. A nyuszik csipkebogyóval, galagonyával és más bogyókkal díszítették a fenyőfát. A rigók és a verebek szalagokat raktak rá. A végén pedig a legidősebb szarka hozott egy csillagot a fa tetejére.

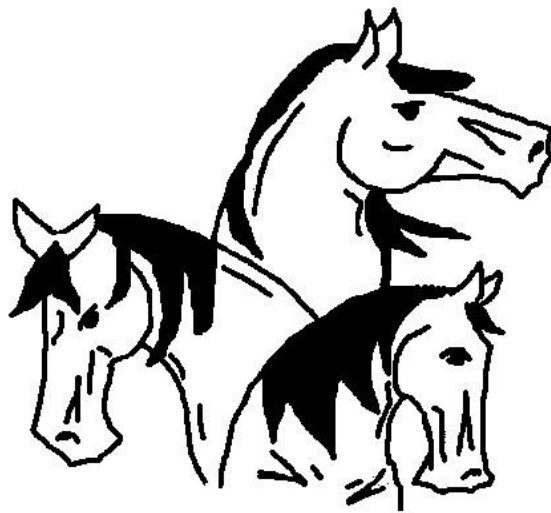
A lovacsák elégedetten nézték, ahogy az erdei állatok szorgosan díszítették a fenyőfát. Amikor elkészültek, elkezdett esni a hó. Ahogy a hópelyhek hozzáérttek a karácsonyfához, s a rajtuk lévő díszek világítani kezdtek. Mire teljesen besötétedett a karácsonyfa teljes pompájában világított.

Az erdei állatok körbeállták a karácsonyfájukat. Egy pillanatra minden elsötétült, majd amikor újra teljes pompájában világított a fa meglátták, hogy alatta telis-teli van ajándékokkal. Az ajándékok nem voltak becsomagolva, de mindenki tudta, hogy melyik kié.

Volt a fa alatt mogyoró a mókusoknak, vadszőlő a mosómedvéknek, répa a nyusziknak, őzikeknek, a lovacsákknak, valamint rengeteg különféle mag a sokféle madárnak.

Az erdő állatai vidáman eszegettek Karácsony estéjén. A fenyőfa is boldog volt, szeretetben, békességben tölthette élete legszebb Karácsony estéjét.

*A mesét írta **seva**, kiadta a **Csikó Kislovás Egyesület***

*www.seva.eoldal.hu
cske.seva@gmail.com
06 30 383 7293*

A mese szabadon felhasználható a forrás megnevezésével:

Forrás: „seva: Zápor,Zivatar és az erdő karácsonya”
(www.seva.eoldal.hu)